

Arrest

nr. 261 925 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Rue de Wynants 23
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. JORDENS verschijnt voor verzoekster, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 9 oktober 2019 België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 16 oktober 2019 om internationale bescherming. Op 21 juni 2021 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Venezolaanse nationaliteit en bent u geboren in Araure in de staat Portuguesa. U bent niet gehuwd, maar u heeft wel een zoon: M. D. B. C. (...). Sinds 2012 woonde u samen met uw zoon, uw moeder en één van uw zussen in Urbanización Agua Clara te Barinas. U behaalde een diploma in boekhouden aan de universiteit Yacambú. Sinds 2005 werkte u voor een brouwerij genaamd Polar, waar u gedurende veertien jaar werkte totdat u door een hervorming uw werk verloor op 14 mei 2019.

Toen uw zoon een baby was, had hij regelmatig last van ademhalingsinfecties. Hiervoor kreeg hij initieel antibioticakuren, maar deze behandeling werkte niet. Daarop ging u naar een allergoloog en een immunoloog in Caracas en na onderzoek bleek dat uw zoon allergisch was aan zuivel, gluten, citrusvruchten, noten en vis. Hij werd vervolgens sinds 2018 behandeld met injecties en druppels. U diende voor deze behandeling om de 45 dagen naar Caracas te gaan met uw zoon. Deze behandeling werkte en werd terugbetaald door de verzekering.

In juni 2019 bleek tevens dat uw zoon een taalachterstand had. Hiervoor zou uw zoon dagelijks een behandeling nodig hebben; o.a. bezigheids- en gedragstherapie. Echter waren er geen specialisten en therapeuten voorhanden in Barinas. Uiteindelijk vond u wel een therapeute in Barinas die uw zoon éénmaal per week gedurende een half uur kon begeleiden met zijn taalachterstand.

Om uw zoon meer in contact te brengen met anderen en zo zijn taalachterstand te verbeteren, schreef u hem in bij de voetbal. Echter werd uw zoon hier het slachtoffer van discriminatie. De voetbaltrainer wilde uw zoon namelijk niet meer begeleiden aangezien hij niet naar de instructies luisterde. Vervolgens schreef u hem in bij een kindermusical, maar ook daar wilden de begeleiders niet met uw zoon, die ze als bijzonder omschreven, werken. Ten slotte schreef u M. (...) in voor een vakantiekamp. Ook daar werd M. (...) als oncontroleerbaar bestempeld en werd u gemeld dat ze geen bijzondere aandacht aan hem konden besteden. U voelde dat er meer aan de hand leek te zijn en u ging daarop naar een neuropediater in Caracas voor verdere onderzoeken. De dokter zei u dat M. (...) aan autisme leed. Ze raadde ook aan om nog een verdere test af te nemen die zou bevestigen of hij al dan niet werkelijk autisme had. Nadien zou men dan een behandeling kunnen opstarten. Echter waren er in Venezuela slechts twee specialisten die dergelijke testen zouden kunnen afnemen, maar u besloot het land te verlaten waardoor deze test uiteindelijk niet werd afgenomen.

U verliet Venezuela op 20 september 2019 en kwam aan in België op 9 oktober 2019. U verbleef in de tussentijd in Portugal, aangezien u daar mogelijks een verblijfstatus zou kunnen krijgen via een arbeidscontract. Uiteindelijk is dit niet gelukt waarna u besloot naar België te reizen. Op 16 oktober 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Bij terugkeer naar Venezuela vreest u dat M. (...) zijn taalachterstand zal behouden. U vreest ook de impact daarvan op zijn ontwikkeling en zijn jeugd. Ook vreest u de economische situatie waarin u bij terugkeer mogelijks zou kunnen belanden.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort; het Venezolaans paspoort van uw zoon M. (...); uw Venezolaanse identiteitskaart; uw rijbewijs; de conclusie en de behandeling voorgesteld door de neuropediater betreffende het autisme van M. (...); verslag van de MRI-scan van M. (...); een medisch verslag van de immunoloog aangaande de allergieën van M. (...).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet loopt.

Om te beginnen getuigt uw houding niet van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo moet er worden vastgesteld dat u initieel naar Portugal reisde om er te gaan werken (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.10). Echter voldeed het appartement waar u na aankomst in Portugal terecht kwam niet aan uw vereisten en kon u er niet met uw zoon wonen (ibid.). Daarop zocht u een andere oplossing en uiteindelijk bleek internationale bescherming aanvragen ook een optie (ibid.). U informeerde zich vervolgens naar deze procedure, maar doordat u moeite had om aan een afspraak te komen om een aanvraag in te dienen, besloot u naar België te komen (ibid.). Deze houding ondermijnt echter de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en meer initiatief zou nemen om aan een afspraak te geraken om een aanvraag om internationale bescherming in te dienen. Bovendien besloot u pas tot deze optie over te gaan nadat u er niet in slaagde een geschikt appartement en een job te vinden in Portugal. Dit gegeven ondermijnt dan ook uw nood aan internationale bescherming.

U haalt als motief voor uw vertrek uit Venezuela aan dat u door de situatie in het land geen behandeling of opvolging kon krijgen voor de taalachterstand en voor het autisme van uw zoon M. D. B. C. (...) (CGVS, p.11-14). Dit is het gevolg van de algemene situatie in Venezuela: de openbare gezondheidszorg is in elkaar gestuikt en veel artsen en specialisten hebben Venezuela verlaten. U maakt echter doorheen uw verklaringen niet aannemelijk dat het gebrek aan medische zorg voor uw zoon verband houdt met de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Uit uw verklaringen blijkt immers nergens dat uw zoon omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of omwille van zijn toebehoren tot een bepaalde sociale groep in uw land van herkomst niet op een passende behandeling van zijn medische problemen zou kunnen rekenen. De door u geschetste problemen vallen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming zoals opgenomen in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van uw zoon en aanvoert dat hij in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS erop dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de DVZ is, zodat het enkel aan de DVZ toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De medische documenten die u in dit verband neerlegt, staven enkel de medische toestand van uw zoon, maar kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Wat betreft de discriminatie van uw zoon die u aanhaalt, dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde discriminatiefeiten bezwaarlijk als dusdanig bestempeld kunnen worden. Er kan namelijk niet van elke club of vereniging verwacht worden dat ze met bijzonder kinderen werken en daarop voorzien zijn. Bovendien mocht uw zoon wel verder deelnemen in de voetbalclub nadat u met de directeur sprak (CGVS, p.12). U besloot zelf echter om hem niet meer naar de voetbalclub te laten gaan (ibid.). Ook mocht hij, ondanks zijn taalachterstand, aan het vakantiekamp deelnemen, maar doordat het kamp niet voorzien was om de nodige extra aandacht aan uw zoon te besteden, verliep het moeilijk en zeiden ze dat uw zoon oncontroleerbaar was (CGVS, p.13). Uiteindelijk nam uw zoon niet meer deel aan het vakantiekamp omdat hij ziek was en koorts had en niet omdat hij dit niet meer mocht van de organisatie (ibid.). Deze zaken kunnen dan ook niet als voldoende zwaarwichtig bestempeld worden om een nood aan internationale bescherming te onderschrijven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch,

sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uit uw verklaringen blijkt echter dat u een eigen woning bezit in Venezuela waarvoor u de hypotheek bovendien reeds had afbetaald (CGVS, p.6). Ook had u tot 14 mei 2019 een job, waarbij u naar eigen zeggen een goed loon had (CGVS, p.7). U kon er tevens genieten van allerlei voordelen zoals bonussen, voedselpakketten en een ziekteverzekering (ibid.). Bijgevolg kwam u altijd rond om in uw basisbehoeftes te voorzien (CGVS, p.8). Hoewel u op 14 mei 2019 uw job bij Polar verloor, dient er echter te worden opgemerkt dat u geen enkel initiatief nam om nieuw werk te zoeken. U stelt namelijk dat u het beu was, want dat Polar het bedrijf is dat de beste diensten verleent (ibid.). U dacht niet dat u nog een gelijkaardige job ging vinden waarbij u dezelfde voordelen zou hebben (ibid.). Dit is echter een louter hypothetische stelling en u kan dan ook niet aannemelijk maken dat u werkelijk niet meer aan werk zou geraken in Venezuela. Tevens blijkt niet uit uw verklaringen dat u na het verliezen van uw werk niet meer in uw levensonderhoud kon voorzien. U kon zich namelijk nog beroepen op uw spaargeld (CGVS, p.7) en kreeg bovendien een ontslagpremie van 4000 dollar van Polar (CGVS, p.11). Ook kon u een ziekteverzekering van 1000 dollar aangaan (CGVS, p.14) en werd de behandeling van uw zoon voor zijn allergieën alsook de verplaatsingskosten van Barinas naar Caracas via deze ziekteverzekering terugbetaald (CGVS, p.15).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>, COI Focus Venezuela: Situatieschets van 15 mei 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20200515.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld

gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven immers geen blijk van burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Zo legt u uw paspoort voor, het paspoort van uw zoon, uw identiteitskaart en uw rijbewijs. Deze documenten bevatten echter louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster stelt wat betreft het verband tussen de gronden van haar relaas en het Verdrag van Genève te vertrouwen op de wijsheid van de Raad. Zij meent in ieder geval in aanmerking te komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en haalt artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 en 4 van het Handvest aan en geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Zij laat gelden dat in geval een asielzoeker een risico loopt op een schending van één of meerdere fundamentele rechten, hem een bescherming moet worden toegekend en betoogt vervolgens als volgt:

“4.1. Afwezigheid van asielaanvraag in Portugal

Verzoekster verklaarde dat zij in Portugal asiel had willen aanvragen, maar dat dit onmogelijk was om redenen buiten haar wil. Zij heeft getracht telefonisch en persoonlijk inlichtingen in te winnen bij de asielinstanties, zonder succes (NPO, p. 10):

(...)

4.2. Ernst van de feiten

De zoon van verzoekster, M. (...), was het slachtoffer van herhaalde en ernstige discriminatie in Venezuela vanwege zijn medische toestand (NPO, p. 12-14 ; 17-18).

Discriminatie kan echter, indien herhaaldelijk en voldoende ernstig, vervolging in de zin van de vreemdelingenwet vormen.

Dit is precies het geval in casu.

Bovendien, in Venezuela is er een situatie van onveiligheid zowel als een diepe humanitaire crisis, die veel mensen dwingt om in onmenselijke en vernederende omstandigheden, die onverenigbaar zijn met artikel 3 EVRM, te leven.

Uit de laatste EASO verslag, « heeft Venezuela sinds een jaar te maken met hyperinflatie, of "chronische" inflatie, waardoor de koopkracht van de bevolking wordt aangetast en de toegang tot voedsel, medicijnen en basisgoederen wordt bemoeilijkt » (vrije vertaling).

« (...) »

(EASO, « Venezuela Country Focus », August 2020, biz. 18-19, https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_venezuela_country_focus_20200820.pdf)

Voorts, « zijn de gevolgen van de economische crisis nog verergerd door de ineenstorting van de openbare infrastructuur en diensten, waardoor een "complexe humanitaire noodsituatie" is ontstaan » en « Venezuela is afgezaakt naar een sociaal-economische en gewelddadige crisis, met als gevolg wijdverspreide armoede, ineenstorting van basisdiensten en ontheemding van 4 miljoen mensen in de hele regio. » (vrije vertaling)

« (...) »

(EASO, « Venezuela Country Focus », August 2020, blz. 41-49, https://www.cgira.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_venezuela_country_focus_20200820.pdf)

In andere woorden, zijn veel Venezolaanse onderdanen gedwongen in onmenselijke en vernederende omstandigheden te leven als gevolg van deze extreme sociaal-economische en humanitaire crisis.

Iemand die niet kan voorzien aan zijn basisbehoeften (wonen, eten, zich kleden, zich wassen, verzorgd worden, enz.), leeft ongetwijfeld in omstandigheden die onverenigbaar zijn met de menselijke waardigheid.

In casu, bevond verzoekster zich juist in deze levensomstandigheden. Toen zij haar baan verloor, was zij niet langer in staat om de medische behoeften van haar zoon te voorzien. Ze had geen middelen om voor haar zoon te zorgen (NPO, p. 14).

Verzoekster is dus in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terechtgekomen waardoor zij niet in staat was om te voorzien aan haar meest elementaire behoeften, waaronder haar zoon in staat stellen de medische en paramedische zorg die hij nodig heeft te krijgen.

Nochtans, « vereist de eerbiediging van de menselijke waardigheid dat de betrokkene niet in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte terecht komt waardoor hij niet in staat zou zijn om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals wonen, eten, zich kleden en zich wassen, hetgeen zijn fysieke of mentale gezondheid zou schaden dan wel hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid ».

(EHVJ, arrest n°C-233/18, Zubair Haqbin tegen Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers, §46, <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?docid=220532&text=&doclang=NL&pageIndex=0&cid=709764>).

Zoals boven uitgelegd, dient de verwerende partij na te gaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar haar land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, geen risico doet lopen, in hoofdte van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

Artikel 3 EVRM bevat nochtans de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan.

Voor het overige, is Venezuela, afgezien van de landen waar een gewapend conflict woedt, een van de gevaarlijkste landen ter wereld. Het aantal moorden is er abnormaal hoog.

« (...) »

(EASO, « Venezuela Country Focus », August 2020, blz.20-21, https://www.cgpa.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_venezuela_country_focus_20200820.pdf)

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoekster een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Prima facie hebben verzoekster en haar zoon een nood aan een internationale bescherming.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoekster verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de socio-economische en de veiligheidssituatie in Venezuela ondergaan.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « En tout état de cause, le Conseil considère que, même s'il subsiste un doute sur certains éléments du récit d'asile, ce doute doit profiter au requérant. De façon générale, le Conseil estime en effet que l'analyse de la crainte de persécution alléguée doit primer sur la relation précise et circonstanciée de tous les faits de persécution » (arrêt n° 71 610 du 09/12/2011) en dat « dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'une crainte d'être persécuté qui pourrait être établie à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. En l'espèce, si un doute devait subsister sur d'autres points du récit de la requérante, il existe par ailleurs suffisamment d'indices du bien-fondé de ses craintes pour justifier que ce doute lui profite » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

De argumentatie en redenering van verwerende partij is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd.

Verzoekster en haar zoon lopen op zijn minst een reëel risico op ernstige schade (artikel 48/4, §2, b, van de Vreemdelingenwet).

De subsidiaire beschermingsstatus dient dus ten minste hen toegekend te worden."

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 september 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin (onder meer) wordt gerefereerd aan de COI Focus "Venezuela: Situatieschets" van 28 april 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/2, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van artikel 13 van het EVRM en van de artikelen 1, 2 en 3 van het Handvest, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dat slechts het toepassingsgebied van deze wet omschrijft.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de (adjunct-)commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij geen vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk heeft gemaakt en zij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat zij een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet loopt, nu (i) haar houding niet getuigt van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade, (ii) zij doorheen haar verklaringen niet aannemelijk maakt dat het gebrek aan medische zorg voor haar zoon verband houdt met de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en de door haar geschetste problemen evenmin onder de bepalingen inzake subsidiaire bescherming vallen, (iii) de door haar aangehaalde discriminatiefeiten niet als voldoende zwaarwichtig bestempeld kunnen worden om een nood aan internationale bescherming te onderschrijven, (iv) uit haar verklaringen over haar profiel en haar familiale/financiële situatie in haar land van nationaliteit niet kan worden afgeleid dat er in haar hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat zij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ loopt en dus niet kan worden aangenomen dat zij, indien zij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen, (v) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, en (vi) de door haar neergelegde documenten aan deze vaststellingen niets veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart haar land van herkomst, Venezuela, te hebben verlaten omwille van de situatie van haar zoon. Deze zou een taalachterstand hebben, autistisch zijn en het slachtoffer zijn geweest van discriminatie. Bij een terugkeer naar Venezuela stelt verzoekster te vrezen dat haar zoon zijn taalachterstand zal behouden en dat dit een impact zal hebben op zijn ontwikkeling en zijn jeugd. Ook stelt zij de economische situatie waarin zij bij terugkeer mogelijks zou kunnen belanden te vrezen.

De Raad stelt vast dat deze problemen geen verband houden met (één van) de criteria van het Verdrag van Genève. Uit de verklaringen van verzoekster kan immers niet blijken dat haar zoon omwille van zijn ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging, of omwille van zijn toebehoren tot een bepaalde sociale groep in Venezuela niet op een passende behandeling van zijn medische problemen zou kunnen rekenen, dan wel gediscrimineerd zou zijn geweest of een risico daartoe loopt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekster geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij of haar zoon dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.4.2. In de mate dat verzoekster zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie van EASO, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “*situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan*

het risico op een bepaald soort schade" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft nog de volgende pertinente overwegingen:

"Uit uw verklaringen blijkt echter dat u een eigen woning bezit in Venezuela waarvoor u de hypotheek bovendien reeds had afbetaald (CGVS, p.6). Ook had u tot 14 mei 2019 een job, waarbij u naar eigen zeggen een goed loon had (CGVS, p.7). U kon er tevens genieten van allerlei voordelen zoals bonussen, voedselpakketten en een ziekteverzekering (ibid.). Bijgevolg kwam u altijd rond om in uw basisbehoeftes te voorzien (CGVS, p.8). Hoewel u op 14 mei 2019 uw job bij Polar verloor, dient er echter te worden opgemerkt dat u geen enkel initiatief nam om nieuw werk te zoeken. U stelt namelijk dat u het beu was, want dat Polar het bedrijf is dat de beste diensten verleent (ibid.). U dacht niet dat u nog een gelijkaardige job ging vinden waarbij u dezelfde voordelen zou hebben (ibid.). Dit is echter een louter hypothetische stelling en u kan dan ook niet aannemelijk maken dat u werkelijk niet meer aan werk zou geraken in Venezuela. Tevens blijkt niet uit uw verklaringen dat u na het verliezen van uw werk niet meer in uw levensonderhoud kon voorzien. U kon zich namelijk nog beroepen op uw spaargeld (CGVS, p.7) en kreeg bovendien een ontslagpremie van 4000 dollar van Polar (CGVS, p.11). Ook kon u een ziekteverzekering van 1000 dollar aangaan (CGVS, p.14) en werd de behandeling van uw zoon voor zijn allergieën alsook de verplaatsingskosten van Barinas naar Caracas via deze ziekteverzekering terugbetaald (CGVS, p.15)."

Door louter te herhalen dat zij niet langer in staat was om de medische behoeften van haar zoon te voorzien en geen middelen had om voor haar zoon te zorgen toen zij haar baan verloor en dat zij aldus *"in een toestand van zeer verregaande materiële behoeftigheid (is) terechtgekomen waardoor zij niet in staat was om te voorzien aan haar meest elementaire behoeften"*, weerlegt noch ontkracht verzoekster de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier.

In de mate dat verzoekster inroept dat zij door de situatie in Venezuela geen behandeling of opvolging kon krijgen voor de taalachterstand en voor het autisme van haar zoon en dat zij inzake de medische problemen van haar zoon geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst de Raad bovendien op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

"De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt." (eigen onderlijning)

Verzoekster dient zich wat deze problematiek betreft aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de door verzoekster ingeroepen feiten van discriminatie die haar zoon in Venezuela zou hebben ondergaan, is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat deze onvoldoende zwaarwichtig zijn om als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente overwegingen:

"Er kan namelijk niet van elke club of vereniging verwacht worden dat ze met bijzonder kinderen werken en daarop voorzien zijn. Bovendien mocht uw zoon wel verder deelnemen in de voetbalclub nadat u met de directeur sprak (CGVS, p.12). U besloot zelf echter om hem niet meer naar de voetbalclub te laten gaan (ibid.). Ook mocht hij, ondanks zijn taalachterstand, aan het vakantiekamp deelnemen, maar doordat het kamp niet voorzien was om de nodige extra aandacht aan uw zoon te besteden, verliep het moeilijk en zeiden ze dat uw zoon oncontroleerbaar was (CGVS, p.13). Uiteindelijk nam uw zoon niet meer deel aan het vakantiekamp omdat hij ziek was en koorts had en niet omdat hij dit niet meer mocht van de organisatie (ibid.). Deze zaken kunnen dan ook niet als voldoende zwaarwichtig bestempeld worden om een nood aan internationale bescherming te onderschrijven."

Door in het verzoekschrift louter te poneren dat haar zoon het slachtoffer was van herhaalde en ernstige discriminatie in Venezuela vanwege zijn medische toestand en dat discriminatie, indien herhaaldelijk en voldoende ernstig, vervolging in de zin van de Vreemdelingenwet kan vormen, doet verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling van de adjunct-commissaris-generaal van de door haar afgelegde verklaringen, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen. Ook de Raad is hier van oordeel dat de door verzoekster in de loop van de administratieve procedure aangehaalde incidenten niet het vereiste minimumniveau van ernst bereiken om als een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Dat de door verzoekster aangehaalde incidenten van discriminatie onvoldoende zwaarwichtig zijn om een nood aan internationale bescherming te onderschrijven, vind overigens steun in de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing over de houding van verzoekster:

“Zo moet er worden vastgesteld dat u initieel naar Portugal reisde om er te gaan werken (notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, p.10). Echter voldeed het appartement waar u na aankomst in Portugal terecht kwam niet aan uw vereisten en kon u er niet met uw zoon wonen (ibid.). Daarop zocht u een andere oplossing en uiteindelijk bleek internationale bescherming aanvragen ook een optie (ibid.). U informeerde zich vervolgens naar deze procedure, maar doordat u moeite had om aan een afspraak te komen om een aanvraag in te dienen, besloot u naar België te komen (ibid.). Deze houding ondermijnt echter de ernst van de door u aangehaalde problemen. Er mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat als u voor uw leven vreest u zo snel mogelijk, vlak na uw aankomst in een ander land, een verzoek om internationale bescherming zou indienen en meer initiatief zou nemen om aan een afspraak te geraken om een aanvraag om internationale bescherming in te dienen. Bovendien besloot u pas tot deze optie over te gaan nadat u er niet in slaagde een geschikt appartement en een job te vinden in Portugal. Dit gegeven ondermijnt dan ook uw nood aan internationale bescherming.”

Verzoekster laat gelden dat zij verklaarde dat zij in Portugal asiel had willen aanvragen, maar dat dit onmogelijk was om redenen buiten haar wil en licht toe dat zij zonder succes getracht heeft telefonisch en persoonlijk inlichtingen in te winnen bij de asielinstanties. Zij weerlegt evenwel niet dat zij initieel naar Portugal reisde om er te gaan werken en er een verblijfsstatus te bekomen via een arbeidscontract en dat zij pas aan de optie internationale bescherming aanvragen dacht nadat zij vaststelde dat het appartement waar zij na aankomst in Portugal terechtkwam niet aan haar vereisten voldeed en zij er niet met haar zoon kon wonen. Voorts is ook de Raad van oordeel dat van iemand die stelt te vrezen voor haar leven of ernstige schade redelijkerwijze verwacht mag worden dat zij meer initiatief zou nemen om aan een afspraak te geraken om een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van

het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse staat Portuguesa, waarvan verzoekster verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de regio van herkomst van verzoekster, is artikel 48/4 § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekster in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN